

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2340	Κυριακὴ ΙΑ' Λουκᾶ (Λκ. 14,16-24· Μθ. 22,14) 13 Δεκεμβρίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Παγκόσμιος πρόσκλησις

«Τότε ὀργισθεῖς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· Ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ὧδε» (Λουκ. 14,21)

Ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἀγάπη. Εἶνε πατέρας καὶ ἀγαπάει ὅλα τὰ παιδιά του ἀνεξαιρέτως· μαῦρα, ἐρυθρά, λευκά, κίτρινα – σύμφωνα μὲ τὴ διάκρισι τῶν φυλῶν. Δὲν θέλει κανένα παιδί του νὰ δυστυχή νὰ ἔνε πεινασμένο. Δὲν θέλει κανέναν νὰ πάη στὴν κόλασι, θέλει ὅλοι νὰ πάνε στὸν παράδεισο.

–Μπα, θὰ πῆ κάποιος, ὑπάρχει κόλασι καὶ παράδεισοι;...

Ἐπάρχει. Εἶτε τὸ θέλουμε εἶτε ὄχι, ὑπάρχει ἄλλος κόσμος, μεταφυσικός. Πέρα ἀπ' τὴ μάταιη τούτη ζωὴ ἀπλώνεται ὁ γαλάζιος οὐρανός, ὁ κόσμος ὁ ἀπέραντος τῶν αὐλῶν πνευμάτων, τῆς ἀθανασίας. Τὸ λέμε στὸ Σύμβολο τῆς πίστεως· «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· ἀμήν» (Σύμβ. πίστ. 11-12). Εἶνε δόγμα τῆς ἁγίας μας πίστεως· ὑπάρχει παράδεισος, καὶ ὁ Θεὸς μᾶς θέλει ὅλους ἐκεῖ.

Ἄλλὰ δὲν πρόκειται τώρα ἐδῶ νὰ σᾶς μιλήσω γι' αὐτό· κάτι ἄλλο θέλω νὰ σᾶς πῶ.

Ἐπάρχει, ἀγαπητοί μου, καὶ ἐδῶ κάτω στὴ γῆ παράδεισος! –Ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸν κόσμο; Ναί. –Καὶ ποῦ βρίσκεται; Ὅποιος πίστεψε στὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς πρέπει νὰ τὸ γνωρίζη.

Ὁ πρῶτος παράδεισος ἦταν **φυσικός**· ἦταν ἓνα κομμάτι τῆς γῆς διαλεχτό, σ' ἓνα ὑπέροχο φυσικὸ περιβάλλον κάπου κοντὰ στὸν Εὐφράτη ποταμό. Μετὰ τὴν παράβασι ὅμως καὶ τὴν ἔξωσι ἀπὸ ἐκεῖ τῶν πρωτοπλάστων ὁ φυσικός ἐκεῖνος παράδεισος κατελύθη.

Τώρα ὑπάρχει μόνο ὁ **πνευματικός** παράδεισος τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο *προσδοκοῦμε* καὶ ὁ ὁποῖος εἶνε ἀκατάλυτος πλέον καὶ αἰώνιος. Σ' αὐτὸν εἰσέρχονται ὅσοι βαπτίζονται «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος» (Ματθ. 28,19). Ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε ὁ παράδεισος αὐτὸς εἶνε ἡ **Ἐκκλησία**, ἡ ὁποία διακρίνεται σὲ δύο πτέρυγες· στὴν **θριαμβεύου-**

σαν ἐν οὐρανοῖς καὶ τὴν **στρατευομένην** ἐπὶ γῆς. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει πύλη εἰσόδου ἐπὶ τῆς γῆς τὴν **ἐκκλησιά**, τὸν ὀρθόδοξο ἱερὸ ναό.

Ὅποιος πιστεύει καὶ μπαίνει στὴν Ἐκκλησία μὲ φόβο Θεοῦ, ἀναπνέει τὴν αὔρα τοῦ οὐρανοῦ, τὴν πνοὴ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, μιλάει μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα, αἰσθάνεται τὸν θεῖο ἔρωτα. Μπαίνει μέσα στενοχωρημένος - κλαμένος, καὶ βγαίνει μὲ φτερὰ ἀετοῦ. **Παράδεισος στὴ γῆ εἶνε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.** Ἄν τὸ πιστεύης, ἔλα· ἂν δὲν τὸ πιστεύης, μὴ ἔρχεσαι. Γι' αὐτὸ στὴν θεῖα λειτουργία ἀκοῦμε τὸ κάλεσμα «Ὅσοι πιστοί!...».

Στὸν παράδεισο τῆς Ἐκκλησίας καλεῖ σήμερα καὶ τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο ποῦ ἀκούσαμε (βλ. Λκ. 14,16-24· Μθ. 22,14). «Ἔρχεσθε», λέει, **ἐλᾶτε ἐδῶ!** ἀνοιχτὲς εἶνε οἱ πόρτες. Ἐλᾶτε ὅλοι ἀνεξαιρέτως, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί.

✓ Ἐλα, ἐσὺ ὁ **νέος**, ποῦ εἶσαι πάνω στὴν ἀκμὴ τῆς ζωῆς. Δὲν ἔχει τόσο ἀνάγκη ὁ γέρος ὅσο ἐσύ, ποῦ τώρα βρίσκεσαι μέσα σὲ φουρτούνα ὠκεανοῦ. Ἐσύ, παιδί μου, ἔχεις τώρα περισσότερο ἀνάγκη τὸ Θεό. Ἐλα στὴν ἐκκλησία, νὰ γονατίσης μπροστὰ στὸ Χριστό, νὰ τὸν παρακαλέσης νὰ σὲ σώση ἀπὸ τὸν **πειρασμὸ τῆς σαρκός.** Ἄν νικήσης σ' αὐτόν, θὰ ἴσαι ἥρωας. Ἐξω ἐπικρατεῖ ἡ διεστραμμένη ἀντίληψι, ὅτι ὁποῖος δὲν δοκιμάση τὰ σαρκικά δὲν εἶνε τίποτα. Οἱ ἀρχαῖοι ὅμως ἔλεγαν, ὅτι τὸ νὰ νικᾶ κανεὶς τὸν ἑαυτό του εἶνε ἡ πρώτη καὶ μεγαλύτερη νίκη· «τὸ νικᾶν ἑαυτὸν πασῶν νικῶν πρώτη τε καὶ ἀρίστη» (Πλάτ., Νόμ., Α' 626e). Ἐλα λοιπὸν νὰ παρακαλέσης τὴν Παναγία, νὰ σὲ φυλάξη ἀγνὸ καὶ μὲ μιὰ ἀγνή κοπέλλα νὰ κάνης οἰκογένεια.

✓ Ἐλα, ἐσὺ ὁ **πλούσιος**, μὲ τὰ πολλὰ χρήματα καὶ κτήματα, καὶ παρακάλεσε τὸ Χριστό νὰ σὲ σώση ἀπὸ ἄλλον πειρασμὸ, ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνο, τὴ **φιλαργυρία**, καὶ νὰ μὴ γίνης Ἰούδας προδότης γιὰ τριάκοντα ἀργύρια.

✓ Έλα, ἐσὺ ὁ ἀξιωματοῦχος, στὴν ἐκκλησία. Ὁ τσοπάνος κι ὁ ἀγρότης δὲν κινδυνεύουν ὄσο ἐσύ, ποὺ πλησιάσες πρὸς τὴν κορυφή τῆς πυραμίδος. Παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ ἄλλον πειρασμό, τὴν **κενοδοξία** καὶ **ὑπερφάνεια**, τὶς ὁποῖες γεννοῦν τὰ ἀξιώματα.

Τί ἀπαντοῦν οἱ προσκεκλημένοι; Ἐνῶ αὐτοὶ ἔχουν περισσότερο ἀνάγκη ἀπὸ τὴ θεϊκὴ ἐνίσχυσι, **δυστυχῶς δὲν ἔρχονται**, δὲν πατάνε τὸ κατώφλι τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπαντοῦν ὅ,τι ἀπήντησαν οἱ τρεῖς καλεσμένοι στὸ δεῖπνο τοῦ εὐαγγελίου. Ὁ ἕνας εἶπε· Ἔχω ἐμπόριο, ἄσε με ἤσυχο. Ὁ δεύτερος εἶπε· Ἔχω χωράφια, ἄφησέ με νὰ τὰ καλλιεργήσω. Ὁ τρίτος, πιὸ ἀδιάντροπος· Ἔχω γυναῖκα καὶ πρέπει νὰ διασκεδάσω. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπάντησι τοῦ χυδαίου κόσμου στὶς θεϊκὲς προσκλήσεις.

Καὶ λοιπόν; Ἐπειδὴ ἐσεῖς δὲν ἔρχεστε, τί μὲ τοῦτο; **ζημιώνεται ἡ Ἐκκλησία; Δὲν ζημιώνεται**. Κι ἂν ἀκόμα ἔρθῃ μέρα καταραμένη ποὺ κανένας δὲν θὰ πατάῃ στὴν ἐκκλησία –καὶ θὰ ῥθῆ, τ' ἀκοῦτε; κοντὰ εἶνε ἡ μέρα αὐτή–, κι ἂν ἀκόμα ἔρθῃ τέτοια μέρα, ὁ παπᾶς δὲν θὰ ἔνι μόνος του. Ἐβαλε πετραχήλι, εἶπε «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*» (θ. Λειτ.); **Ἡ ἐκκλησία γέμισε**. Πῶς; Γέμισε ἀπὸ ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους!

Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια **παπᾶδες ποὺ πίστευαν** στὸ Θεό, ποὺ ἄγοιγαν τὴ φυλλάδα μὲ δέος κ' ἔκαναν τὴ λειτουργία μὲ δάκρυ, –δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε ἀλήθεια–, ἔβλεπαν τὸ ναὸ νὰ ἔνι γεμάτος ἀπὸ ἀγγέλους καὶ ἀγίους ποὺ ὑμνοῦν ἀκαταπαύστως τὸν Κύριο. Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς τὰ σκουλήκια ὁ Θεός· μὲ θεϊκὲς κιθάρες τοῦ ψάλλουν «*Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου*» (Ψα. 6,3 καὶ θ. Λειτ.). Δὲν ζημιώνεται λοιπόν ἡ Ἐκκλησία· **ζημιώνεσαι ἐσύ, ἄνθρωπέ μου**, ὅταν δὲν ἔρχεσαι νὰ προσευχηθῆς.

* * *

Ἄλλ' ἐὰν δὲν ἔρχονται αὐτοί, **ἔρχονται κάποιοι ἄλλοι**. Ἡ παραβολὴ λέει, ὅτι ὁ Κύριος ὠργίστηκε ποὺ δὲν πῆγαν οἱ καλεσμένοι καὶ λέει· Βγές, παιδί μου, στοὺς δρόμους καὶ ὅποιον βρῆς, φτωχό, κουρελῆ, ἀνάπηρο, φέρ' τον ἐδῶ στὸ τραπέζι τῆς χαρᾶς, νὰ γεμίσῃ τὸ σπίτι μου.

Ποιοὶ πάνε καὶ σήμερα στὴν ἐκκλησία; Δὲν πάνε πολλοὶ μορφωμένοι καὶ ἀξιωματοῦχοι, μεγάλοι καὶ τρανοί. Αὐτοὶ τὴν Κυριακὴ παίρνουν τὸ ἀμάξι τους καὶ φεύγουν – καὶ συμβαίνουν τόσα δυστυχῆματα. Δυστυχῶς περιφρονοῦμε τὸ Θεό. Χτυπάει ἡ καμπάνα, καὶ **οἱ μεγάλοι δὲν πατάνε** στὴν ἐκκλησία. Ποιοὶ πάνε;

Ἔχει ὁ Θεὸς τὸ λαό του· εἶνε οἱ φτωχοί, **τὰ εὐλογημένα φτωχαδάκια**, αὐτοὶ ποὺ κρατάνε

τὴ θρησκεία, τὴν πατρίδα, ὅ,τι ἱερὸ καὶ ὄσιο ἔχουμε. Ἄν ἀφαιρέσῃς αὐτούς, τί ἔμεινε;

Εἶχα πάει σὲ μιὰ ἐκκλησία στὸ ἄκρο τῶν Ἀθηνῶν. Κοιτάζω στὸ ἐκκλησίασμα καὶ βλέπω μέσα στὰ φτωχαδάκια, σὲ ἀναπηρικό καροτσάκι, ἕνα παιδί 25 - 30 ἐτῶν ποὺ ἔκανε τὸ σταυρό του. Τὸν πλησιάζω στὸ τέλος. –Τί κάνεις, παιδί μου, πῶς εἶσαι; –Ἐπαθα ἀπὸ δυστύχημα, δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω. Βγαίνω μιὰ φορὰ, μόνο Κυριακὴ πρωί. Ὅταν ἀκούσω τὴν καμπάνα, λέω στὸν ἀδερφό μου καὶ μὲ φέρνει στὴν ἐκκλησία· **ἐδῶ εὐχαριστιέμαι**. Ἄν δὲν πίστευα στὸ Θεό, θὰ τίναζα τὰ μυαλά μου στὸν ἀέρα...

Ἔλα λοιπόν, ἐσὺ μὲ τὸ καροτσάκι! Νά στοὺς καλεσμένους ὁ ἀνάπηρος – ὦ αἰώνιο Εὐαγγέλιο! Αὐτὸς μὲ τὸ καροτσάκι πάει στὴν ἐκκλησία· κι ὁ ἄλλος, ποὺ ἔχει τὰ πόδια γιὰ ὀρειβάσια στὰ Πιέρια καὶ στὸν Ὀλυμπο, δὲν πατάει. **Ἐλᾶτε, σεῖς οἱ ἀνάηροι**, οἱ τυφλοὶ, οἱ κωφοί, ἐλᾶτε μέσ' στὴν ἐκκλησία! Καὶ ἀπ' αὐτοὺς γεμίζει ἡ Ἐκκλησία. Ἡ θρησκεία εἶνε καταφύγιο τῶν ἀδυνάτων, εἶπε ὁ Γερμανὸς ἄθεος, ἀλλὰ ἐγὼ τὸ ἀντιστρέφω· εἶνε αὐτὴ ποὺ παρηγορεῖ καὶ κάνει ἤρωες τοὺς ἀδυνάτους.

Ἄλλὰ τὸ ὅτι κάλεσε ἀναπήρους καὶ ἀδυνάτους δὲν τὸ ἐννοεῖ μόνο σωματικῶς καὶ οικονομικῶς· τὸ λέει καὶ **παραβολικῶς**. Τυφλοὶ εἶνε καὶ ὄσοι ζοῦν στὸ σκοτάδι τῶν διαφόρων θρησκειῶν, τῆς εἰδωλολατρίας. Ξέρουμε, ὅτι στοὺς 100 κατοίκους τῆς Γῆς οἱ 33 μόνο εἶνε χριστιανοὶ κι ὄχι ὄλοι ὀρθόδοξοι· οἱ 77 εἶνε στὸ σκότος. Στὴν Ἀφρική, στὶς Ἰνδίες, οἱ Γιαπωνέζοι, οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀμερικῆς, οἱ ἐρυθρόδερμοι, ὄλοι αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἀκούσει γιὰ Χριστὸ καὶ Εὐαγγέλιο. Ἐφυγαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα 4 - 5 ἱερομόναχοι, κήρυξαν κάτω στὴν Ἀραπιά, καὶ πολλοὶ πίστεψαν στὸ Χριστό· χτίσανε ἐκκλησιᾶς - καλύβες, μαζεύονται κάθε Κυριακὴ, κι ὅταν λειτουργεῖ ὁ παπᾶς κλαῖνε καὶ λένε «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

Ἄν ἦμουν νεώτερος, θὰ πῆγαινα κ' ἐγὼ ἐκεῖ. **Ἐδῶ**, ἐνῶ ἡ πατρίδα μας πίστεψε πρώτη στὰ Βαλκάνια, τώρα τὰ μικρόβια τοῦ ἀθέου μαρξισμοῦ καὶ τῆς μασονικῆς εὐμαρείας μπηκαν στὸ αἷμα μας καὶ **μπασταρδέψαμε**· φύγαμε ἀπὸ τὸ Θεό, καὶ ἂν δὲν ἐπιστρέψουμε, κάποια συμφορὰ θὰ μᾶς βρῆ μεγαλύτερη ἀπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Τώρα ποὺ πλησιάζουν οἱ ἅγιες μέρες, **ἄς πᾶμε στὸν πνευματικό**, ἄς ἐξομολογηθοῦμε τ' ἁμαρτήματά μας, καὶ μὲ καρδιὰ καθαρὴ νὰ πλησιάσουμε τὰ ἅγια, νὰ ὑμνήσουμε τὴν Παναγία Παρθένο, καὶ νὰ τὴν παρακαλέσουμε διὰ πρεσβειῶν τῆς ὁ Κύριος νὰ γίνῃ ἴλεως σ' ἐμᾶς· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**